

SLADKÝ ŽIVOT

Joss Woodová
Přišel jsem
se pomstít!

JOSS WOODOVÁ

PŘIŠEL JSEM SE
POMSTÍT!

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPOVÁ

Milá čtenářko,

když tak o tom uvažuju, ještě spíše než láska je leitmotivem všech mých příběhů mnohem prozaičtější a zdánlivě mnohem méně povznášející odpovědnost. Ono ale láska a odpovědnost spolu jdou ruku v ruce. Už slavný Antoine de Saint-Exupéry vyslovuje ve svém nesmrtelném Malém princí myšlenku, že když někoho milujeme, přebíráme za něj odpovědnost. Rodiče jsou odpovědní za děti, jež milují, milující se partneři přebírají odpovědnost jeden za druhého už jenom tím, že se podporují – pokud tomu tak není, není to podle mě láska –, a děti zase velmi často musejí jednou převzít odpovědnost za své již nemohoucí rodiče. A pak ten řetězec někde zaskřípe a přetrhne se, nebo naopak zbytní a odpovědnost se stává dusivou houní, přitisknutou na obličej, takže nemůžeme dýchat – a pak je taky po lásce!

A právě o tom je většina příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo, které Vám tento měsíc přináším. Odpovědnost se v nich proplétá s láskou, jedna se mění v druhou, a naopak, dokáží povznášet... ale i ubíjet. (Nakonec ale všechno dobře dopadne, nebojte se!)

Tak ať je vždycky více těch chvil, které povznášejí!

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

PŘIŠEL JSEM SE POMSTÍT!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Tycoon's Diamond Demand

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2024

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Joss Wood
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3005-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3006-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3007-3 (PDF)

PROLOG

No to snad není pravda. Jens Nilsen zíral na předmět mailu na displeji a ta malá černá písmenka mu tančila před očima. Håkon Hagen je... *mrtvý*? Následující den si měl vyslechnout, že Jensovo nepřátelské převzetí jeho firmy je hotová věc.

Co se stalo?

Jak je to možné?

Jens rychle projel očima mail od svého právníka a snažil se nějak pochopit tu šílenou novinku. Håkona spěšně převezli do nemocnice poté, co nejspíš utrpěl infarkt. Když tam dorazili, už byl po smrti. Jens se ani nepodívoval nad tím, kde jeho právník tak rychle sehnal takové tajné informace, ale věděl, že je to pravda. Královsky tomu chlapíkovi platí, aby o jeho dávném nepříteli věděl všechno, a očekává od něj pouze aktuální a přesné informace.

Jens se ve své domácí pracovně v Bergenu opřel o opěradlo židle a položil si nohy na okraj stolu. Oči stále ještě upíral na displej počítače, ale ve skutečnosti ho nevnímal. Trvalo mu spoustu let, přesněji dvánáct, a utratil miliardy dolarů, jen aby získal Hagen International s jedním jediným cílem – sledovat, jak se bude Håkon kroutit, až mu suše sdělí, že majitelem společnosti, která byla v rukou rodiny Hagenů po celé generace, je teď on. Jak se opovážil si umřít a odepřít Jensovi jeho pomstu?

Parchant.

Dvanáct let... *tolik ztraceného času*. Jens spustil nohy zpátky na podlahu, vstal a začal přecházet sem a tam před svým stolem od Pедера Moose. Když Håkona poprvé potkal, byl mladý kapitán rybářské lodi, dohlížel na flotilu tří traulerů své tety a bojoval s kvótami pro ulovené ryby a arktickými vodami. Měl práci, kterou miloval, holku, do níž byl blázen, skvělý život... byl ambiciózní, ale ne zas tak moc.

A pak ho Håkonova dcera opustila.

Býval by se na to, že se na něj Maja vykašlala – poslala mu tehdy jen to zatracené video, ani mu to neřekla osobně – pokusil zapomenout, ale Håkon mu to nedovolil. Majin otec se totiž rozhodl ho potrestat za to, že se opovážil mít něco s jeho princeznou, a to zahlehlo jejich víc než dekádu trvající spor.

Håkon přidal ke zlomenému srdci i ponižování a osobní útoky, které v Jensovi probudily nejen hněv, ale i odhodlání. Vrhł se do boje. A nezastavil se, dokud nebyl stejně vlivný, ať už finančně nebo politicky, a neměl stejné obrovské jmění jako Håkon Hagen. Jediné, co ještě potřeboval, třešnička na dortu jeho pomsty, bylo sledovat, jak Håkonova tvář bledne, až mu sdělí, že přebírá jeho firmu.

Ale to se teď nestane. A to je nepřijatelné.

Kdyby mohl Jens vyměnit celé své impérium rozkročené mezi lodní dopravu, obchodování s pohonnými hmotami a komerční rybaření za okamžik, kdy uvidí Håkonovu reakci na to, že jeho společnost teď vlastní Jens, udělal by to. Kdyby mohl na chvíli vytáhnout Håkona z hrobu zpátky mezi živé, aby se s ním mohl naposledy pohádat, neváhal by ani vteřinu. Všechno, co dělal celé ty roky, směřovalo k tomuto okamžiku. Chtěl vidět, jak bude Håkon najednou celý bílý, když se dozví, že jeho budoucnost teď drží v rukou Jens – přesně tak, jako držel on kdysi v rukou tu Jensovu.

Co má teď jako dělat? To jeho touha po pomstě ho

celou tu dobu poháněla, bylo to jediné, na čem v jeho životě záleželo. Hagen International byla jen další firma, té bylo fuk, kdo ji vlastní nebo řídí. Jediné spojení s ní a se slavnou norskou rodinou, které zbývalo, byla Maja...

Maja. Dívka, která zadupala jeho srdce do země a utekla z Bergenu jen pár hodin předtím, než si měli říct své „ano“. Člověk, jemuž by kdysi snesl modré z nebe i se všemi hvězdami. Slíbila mu, že na tu radnici přijde, že je připravená snášet otcův hněv, že si vybrala právě jeho. Poprvé v životě se cítil milovaný a oceňovaný, těšil se na budoucnost, byl připravený důvěřovat, milovat. Naivně věřil, že tentokrát ho nikdo neopustí.

Co si vlastně tenkrát myslel, že jí svěřil své srdce i sny? Od mala přece dobře věděl, že když se na váš lidi můžou vykašlat, tak to udělají.

A ta touha po pomstě s Håkonem nezemřela, nevytratila se jen proto, že je teď mimo jeho dosah. Když došel takhle daleko, nenechá se jen tak odbýt. Maja někde je a pořád je to vhodný cíl jeho pomsty.

Håkon možná tu válku začal, ale ona byla jejím katalyzátorem. Takže se teď zaměří na ni. Jens se zastavil a zadíval se na olejomalbu krajiny od Hanse Frederika Gudea, kterou koupil loni v jedné aukci. Přebil Håkona vyšší nabídkou a aukcionáři obdrželi rekordní cenu za dílo autora na vzestupu.

Håkon je pryč, ale Maja je... *někde.*

Jens se natáhl přes stůl, popadl telefon a vytočil číslo. Když to jeho právník zvedl, nařídil mu: „Najděte Maju Hagenovou. Nevím, kde je ani co dělá, ale chci, abyste to zjistil. *Ještě dnes.*“

PRVNÍ KAPITOLA

První velká výstava Maji Hagenové a zároveň její první návštěva Norska po dvanácti letech se vyvíjela docela dobře... pokud tedy ignorovala znepokojení z toho, že její otec zemřel.

To pro něj je tak typické, vrhnout stín na můj první profesionální úspěch, pomyslela si. A jestli se zdálo, že je na otce tvrdá, bylo to proto, že její otec byl tvrdý člověk. Byl to dominantní despota a pořádný narcista. Dokonce by neváhala použít i slovo tyran – tyran s hluboko zakořenělou potřebou držet své pěšáky, hlavně tedy ji, v pozoru.

Je jí líto, že je po smrti? Kéž by mohla říct, že ano, ale ona svého tátu ztratila už dávno. Pokud vůbec kdy nějakého měla. Měla vedle sebe muže, který jí poskytl střechu nad hlavou, hezké oblečení a hračky a své okamžitě rozpoznatelné jméno. Láska, náklonnost a bezpodmínečná podpora – to, co by od něj potřebovala nejvíc – ovšem nebylo k dispozici.

Možná kdyby byla syn, kterého si tak moc přál, nějakou náklonnost by v sobě vykřesal. Ale takhle byla jen připomínkou neschopnosti své dávno mrtvé maminky porodit mu mužského potomka, který by dál nesl jeho jméno. Po mámině smrti – což znamenalo většinu svého dětství – žila s chladným, tvrdým mužem, který si myslel, že její přítomnost v jeho životě je jen komplikace.

Teď je mrtvý a ona cítí... necítí nic.

Viděla včera na internetu fotky své macechy – Håkon si poté, co Maja opustila Norsko, vzal svou dlouhodobou milenkou – jak stojí před kostelem, připravená na jeho pohřeb. Pohřební obřad byl pouze pro zvané, ale i když Håkon Hagen vlastně žádné bližší přátele neměl, což při jeho povaze není žádné překvapení, přišlo se s ním jako s jedním z nejvlivnějších podnikatelů v Evropě rozloučit dost lidí. Jeho právník měl na Maju kontakt pro případ nouze, ale přesto ji jen informoval o otcově smrti, na pohřeb ji nepozval.

Nebyli v kontaktu víc než deset let – Maja mu před dvanácti lety řekla všechno, co mu říct potřebovala a teď byla ráda, že se vyhne davům novinářů kolem kostela a hřbitova. Håkon, nafoukaný a blahosklonný diktátor, se ještě jednou, naposledy, ocitl na prvních stránkách novin.

Maja by se ovšem teď měla soustředit na vernisáž. Chtěla slyšet, co na její práci řeknou pečlivě vybraní hosté, vidět jejich reakci a udělat si představu o jejich upřímném názoru, protože M. J. Slater nikdy neposkytuje rozhovory ani nechodí na vernisáže. Byly to další zvláštnosti toho výstředního, nepolapitelného fotografa.

Maja v číšnické uniformě, skládající se z bílé košile, jednoduchých černých kalhot a naleštěných bot zvedla podnos se skleničkami šampaňského a vklouzla do jedné části galerie na Rasmus Meyers allé, zaměřující se na mladé, nadějně umělce. Přešla k jedné ze stěn na straně a pozorovala reakce, které vyvolala jedna z jejích velikých zvětšenin. Celý prostor byl světlý a vzdušný a lidé sem byli zvyklí chodit prohlédnout si dílo umělců, o nichž svět ještě uslyší. Maja polkla a zakolébala se na patách. Po letech přežívání a focení svateb a portrétů začínala mít konečně pověst „zajímavé“ a „provokativní“ fotografky. A co bylo nejlepší, její umění bylo jen a jen její, nic ho nespojovalo s její

minulostí a rodinným jménem. Nikdo nevěděl, že M. J. Slater je ve skutečnosti Maja Hagenová, jediná dcera nejmocnějšího a nevlivnějšího norského podnikatele.

Co by si tihle lidé pomysleli, kdyby věděli, že je Håkonova dcera? Líbila by se jim její práce víc, nebo by ji posuzovali přísněji? Ať tak či tak, vždycky by její původ hrál nějakou roli. A ona nechtěla ani podezírání z protekce, ani přehnané komplimenty. M. J. Slater je neznámý umělec, bez nějakého rodinného zatížení, kterého si s otcem a Jensem Nilsenem užila až dost.

Ne, na Jense teď myslet nebude. Dnes ne. A rozhodně ne tady, v Bergenu. Vrátit se zpátky už bylo tak dost těžké, nemusí se ještě trápit vzpomínkami.

Maja přesunula pozornost zpátky k otci. Říkala si, kdo asi zdědí Hagen International, impérium, které vybudoval její dědeček ve dvacátých letech dvacátého století. Kdo asi zdědí jeho domy, sbírku umění, jeho miliardy? Maja to určitě nebude. Když s velkým rámussem zmizela z Håkonova života, vzdala se jeho jména, své země i přístupu k rodinným penězům.

A svého rozhodnutí nelitovala. Úspěch i neúspěch byl jen její. Osvobodila se od tátovy kontroly a kritiky a teď žije po svém.

Maja sledovala mladého muže, oblečeného od hlavy k patě v značkovém oblečení, který se zastavil před největším vystaveným dílem, černobílou fotografií v rozměrech dva a půl metru na metr osmdesát. Naklonil hlavu ke straně a zamračil se, očividně zneklidněný provokativním obrázkem otrhaného, špinavého dítěte ulice, ohýbajícího se, aby sebralo odhozenou, ale neuvěřitelně velikou a drahou kytici růží a lilií. To porovnání bylo zneklidňující, to musela uznat i Maja.

Někteří lidé její práci milovali, jiní odcházeli z galerie pomračení. Fotila lidi na okraji společnosti, osamělé a nepochopené, lidi, kteří postávali venku a nahlíželi dovnitř, jedince, kteří nezapadali. Někteří svůj život

nesnášeli, jiní si užívali svobody těch, které společnost nepřijala. Většina z nich se ovšem jen snažila nějak přežít, přijmout rozdané karty a naučit se s nimi hrát co nejlíp – ať už to bylo ghetto v Bombaji, nebo luxusní sídlo v Dubaji.

Jak Maja dobře věděla, nešťastní můžete být, i když jste bohatí. Ona si ovšem udržovala od svých subjektů odstup, nechtěla si je příliš pouštět k tělu. Platilo to u všech, nejen u lidí, které fotila.

Před velkou fotografií se zastavil další dokonale uhlazený mladík. „Kdo že to fotil?“

„M. J. Slater,“ zněla odpověď. „Nikdy předtím jsem o něm neslyšel, ale Daveed Dyson mi řekl, že stojí za to se o něj zajímat.“

Daveed Dyson, ten oslavovaný kritik umění, o ní mluví? *Páni*. Ale proč všichni předpokládají, že M. J. Slater je muž? Ne že by jí to nějak vadilo. Dokud zůstane její jméno tajemstvím, můžou si klidně myslet, že je to růžová ještěrka s fialovými puntíky.

„Odkud je?“

„To netuším. Nejsou o něm žádné informace.“

Pro Maju teď bylo domovem Skotsko, žila v Edinburghu. Po mámě měla britské občanství. Norsko pro ni znamenalo příliš mnoho nepříjemných vzpomínek, příliš mnoho lítosti, viny a bolesti na to, aby tam zůstala.

Když tu byla naposledy, byla ještě mladá. A tak naivní. Napřed tak moc věřila, že láska zvítězí, že je silnější než peníze a moc. Ale ukázalo se, že to není pravda. Láska chřadne, když se ocitne tváří v tvář bohatství a moci, budovaným po generace, někomu tak bezcitnému a tvrdému jako byl její otec.

Někdo se dotkl jejího ramene a Maja se otočila. Za ní stál její frustrovaný agent Halston. Podala mu skleničku šampaňského a jeho zamračený výraz ignorovala. Byl by daleko radší, kdyby měla na sobě malé černé, korzovala po galerii a povídala si se všemi těmi

bohatými hosty o svém umění. Její potřebě zůstat inkognito nijak nefandil.

Maja odvrátila pohled a předstírala, že je to jen další z hostů. „Líbí se jim to? Nesnášejí to?“ Neměla ani ponětí... nikdy ho neměla. Většinu jejího života jí táta dával jasně najevo, že není dost dobrá a ona pořád ještě potřebovala ujištění o tom, že to tak není. Doufala, že se toho pocitu jednou zbaví.

„Proto jsem za tebou přišel,“ prohlásil Halston a snažil se vypadat, že jen dává nějaké pokyny číšnici. „Je to obrovský úspěch, před chvílí si jeden anonymní kupec koupil čtyři největší kousky.“

Maja si s úlevou položila ruku na srdce. „To je skvělé. Ale hlavně bude záležet na tom, co o tom napíšíou kritici.“

„Kurátor se právě chystá odhalit totožnost kupce. Zjevně je to velká věc. Jen jsem tě přišel varovat, aby ses neprozradila nějakou neuváženou reakcí, jestli chceš zůstat v utajení,“ dodal Halston a zamířil pryč. Maja přešla k vysokému stolku, odložila na něj podnos a vklouzla za veliké květinové aranžmá. Tady si jí nikdo nevšimne...

Atmosféra v místnosti se změnila a pak se dav před ní rozestoupil, jako by přicházel nějaký král či královna. A Maja se napjala, jako by každou buňkou jejího těla projel elektrický výboj. Někdo poklepal na mikrofon a požádal přítomné o pozornost. Ale Maja měla oči jen pro muže, stojícího vedle kurátora galerie. Vypadal vzdálený jako Bouvetské ostrovy, vzdálený tisíce mil. Její tělo okamžitě reagovalo na jeho přítomnost – napřed ji polilo horko, pak ji zas zamrazilo.

Jens je tady...

Zaplavily ji vzpomínky, spousta vzpomínek. Vzpomínky na jeho ruce v jejích vlasech, když si naklonil její hlavu, aby ji mohl líbat ještě hlouběji, jeho velké ruce na jejích bocích, když stála mezi ním a kormidlem na

jeho rybářském člunu, jeho bradu položenou na temeni, když se vraceli z rybářské výpravy do vod severně od Lofot. Na to, jak ho propašovala do svého pokoje v tátově chatě v Svolværu, aby ho neviděl správce ani hospodyně. A on ji tam potom zasvětil do delikátního umění sexu. Pár milenců už od té doby měla, ale s žádným z nich se necítila tak, jako se cítila s Jensem.

V tom muži, který teď stál v dálce před ní, ještě nějaké zbytky toho mladíka, kterého znala a milovala, zbyly. Jeho obličej, neuvěřitelně pohledný i s těmi tvrdými rysy, s olivovou pletí a tmavě modrýma, téměř černýma očima, byl trochu pohublejší. Jeho vlasy, tmavě hnědé jako sobolí kožešina, byly stejně husté jako tehdy, jen ostříhané trochu víc nakrátko, aby udržel pod kontrolou jejich vlnění. Vždycky byl velký a plný svalů – práce na rybářské lodi nebyla pro slabé a neduživé – ale teď se zdál ještě vyšší a silnější.

Ale největší změna byla v jeho postoji, v tom pohrdivém zvednutí brady.

Maja si ho prohlížela a nemohla v něm najít nic z toho kluka, který ji tak rád rozesmával, kluka, jehož oči se vždycky rozzářily láskou, jehož rty se tak často pobaveně zkroutily. Tohle byla tvrdší, drsnější, chladnější verze Jense než ta, kterou znala...

Stejně přitažlivá, ale tisíckrát nebezpečnější.

Maja si položila ruku na srdce. Nezdá se jí to jenom? Přece jen má velmi živou fantazii... Maja pevně stiskla víčka a pak oči zase otevřela a zamrkala. Kdepak, Jens Nilsen nikam nezmizel, nebyla to jen představa. Maja si prohlédla jeho tmavošedý oblek na míru, bledě zelenou košili, dokonale uvázanou kravatu i kapesníček, vykukující z náprsní kapsy. Brýle s černými obroučkami mu dodávaly na hrozivosti, což rozhodně nepotřeboval.

„Dámy a pánové, dovolu mi, abych vám představil jednoho z patronů naší instituce, Jense Nilsena, známého sběratele skandinávského, a zejména norského,

umění. Dnes odpoledne si tu při soukromé prohlídce zakoupil sérii děl M. J. Slatera nazvanou *Úpadek a krása*, dohromady čtyři díla, za nezveřejněnou částku.“

Maja nedokázala od Jense odtrhnout oči. Nedalo se mu odolat. Hltala ho pohledem, všímala si změn i toho, co se nezměnilo. Jeho přítomnost byla jako magnet a ona najednou nemyslela na nic jiného. To, že má výstava úspěch, že si někdo koupil její díla... to všechno teď ustoupilo do pozadí, protože je tu on.

Maja fascinovaně sledovala, jak se napjal. Kdo ho nezná, ten by si toho nevšiml, bylo to jen drobné ztuhnutí v ramenou, změna úhlu brady. Přimhouřil oči a najednou jí připomínal predátora, který větrí ve vzduchu vůni kořisti. Maja zadržela dech, když jeho oči začaly pátrat, prohlížet si obličej v davu. Ji přešel bez povšimnutí. Přesně jak říkala, Halstonovi, číšníku si nikdo nevšímá...

Ale proč chtěl soukromou prohlídku? Spojil si snad M. J. Slatera s ní? Ne, to nedávalo smysl... kdyby věděl, že to fotila žena, která se s ním rozešla přes hloupé video, nejspíš by její práci chtěl spálit, ne koupit.

Jens nemá ani ponětí, proč se chovala tak, jak se chovala, že všechno, co udělala – *většina* z toho, co udělala – udělala proto, že se ho zoufale snažila chránit před svým otcem, aby ho udržela mimo jeho zájem. Maja nechtěla, aby se Jens stal vedlejší škodou ve válce mezi ní a tátou. A přesto byl teď tady a ona měla pocit, že se jí země pod nohama roztrásla.

A pak Jens náhle otočil hlavu zpátky a očima se zabířil přímo do jejích a Maja musela o krok couvnout. Pak zkameněla, jako by ji přibil k podlaze. Samozřejmě, že ji našel. Jensův šestý smysl pro nebezpečí, pro neobvyklé situace, mu dobře sloužil, když se plavil po bouřlivém Norském a Barentsově moři. Naslouchal instinktům a jak ji přejel očima, věděla bez sebemenší pochybnosti, že ji poznal.

Útok, nebo útěk? Nikdy před touhle volbou nestála. Útěk zvítězil a ona se otočila a rychle vyšla z místnosti.

Bylo jí jasné, že nebude dlouho trvat a on ji v té malé místnosti recepcce ve druhém podlaží galerie najde. Když slyšela, jak se tiše otevírají dveře, obrátila se. Jako by najednou všechen vzduch z místnosti vyvanul těmi otevřenými dveřmi ven. Maje se zatočila hlava.

Tiše zaklela. Nic nedávalo smysl, jako by se celý svět náhle obrátil vzhůru nohama. Nečekala, že Jense ještě někdy uvidí, byl součástí její minulosti. Přes deset let se na něj snaží zapomenout. A teď stojí přímo před ní, těch sto devadesát centimetrů svalů, neochvějně intelligence a potlačovaného hněvu. Jak to, že na ni má pořád takový vliv?

„Jensi...“ Polkla a zachvěla se, když slyšela, jak vysoký hlas má. „Co tady děláš? Jak jsi mě našel?“

„No, musím říct, že najít tě opravdu nebylo snadné, Majo,“ prohlásil Jens a zavřel za sebou dveře. Pak si založil ruce na hrudi a opřel se jedním ramenem o stěnu vedle dveří. Levou nohu si při tom zkřížil v kotníku přes pravou. Připomínal jí velkou kočku, připravenou vyrazit za kořistí. A tou kořistí měla být ona.

„Nevěděla jsem, že mě hledáš,“ poznamenala, a to zběsilé bušení srdce ignorovala. Bylo těžké se i jen na-dechnout.

Ne, nedovolí, aby emoce přemohly její zdravý rozum. Musí se vzpamatovat a začít myslet. Asi nebude ten, kdo bude mít tuhle situaci pod kontrolou, ale může se aspoň přestat zoufale plácát jako ryba na jeho háčku. „Co chceš?“

Jens se ironicky pousmál. „Možná chci jen pozdravit holku, o které jsem si kdysi myslel, že se stane mou ženou.“

Maja měla najednou na jazyku tolik otázek. Ví Jens, že ona je M. J. Slater? Proč si koupil tu sérii fotografií? Zeptá se jí, proč tu pracuje jako servírka?